

[Niels Matthiasen.]

over for udviklingslandene på dette område. Men erkendelsen af Danmarks lidenhed løser ikke problemet, og samtidig er det jo sådan, at man ikke kan adskille Danmarks bistandspolitik og Danmarks handelspolitik over for udviklingslandene, men at den samlede indsats må bedømmes under ét.

Det er vel erkendt, at selv en helt liberaliseret handelspolitik ikke vil betyde så meget for udviklingslandene, at de kan undvære den direkte hjælp fra industrilandene, men at denne hjælp, som ydes i form af kapitaltilførsel, ikke er meget værd, når forrentningen af udviklingslandenes gæld efterhånden sluger omkring 40 pct. af den samlede bistandshjælp pr. år eller, for at sige det på en anden måde, 1/10 af udviklingslandenes samlede eksportindtægter.

Dertil kommer, at afdragsforpligtelserne på de forskellige lån vil vokse ganske betydeligt. For de fleste udviklingslande gælder det, at de generelt har et underskud på betalingsbalancen, fordi de har en merimport af varer og tjenester, som må dækkes ved kapitaltilførsel udefra. Den problemstilling kendes jo også andre steder, men at tilvejebringe balance er ulige sværere i udviklingslandene. Vil man tilvejebringe balance, er der mindre mulighed for forbrugsbegrænsning i udviklingslandene, og da landene ikke har gennemgået den nødvendige industrialisering, vil udviklingen ganske simpelt gå i stå, medmindre man tilfører den nødvendige økonomi, som sætter industrialiseringen i gang.

I rapporten fra New Delhi-konferencen fremhæves det, at konferencens manglende resultater bl. a. skyldes de internationale økonomiske vanskeligheder, som på det tidspunkt, da konferencen afholdtes, var fremherskende, idet de store lande ikke ønskede at forpligte sig ud over allerede givne tilsagn, ja, vel nærmest ønskede at formindske deres tilsagn.

Jeg understreger som noget meget væsentligt, at en stærk økonomisk vækst også i industrilandene er en forudsætning for vækst i udviklingslandene, og det kan rigtigt planlagt åbne vejen for en udvikling af det, som på længere sigt må blive løsningen på udviklingslandenes problemer, nemlig at disse lande bliver industrialiseret

og kan konkurrere på lige fod med industrilandene. Det er i spørgsmålet om at fremme denne udvikling mest muligt, at industrilandenes vilje til reel bistandshjælp må ligge. Det er her, toldskrankerne må fjernes nu. Det er her, man nu skal sikre en præferenceordning for udviklingslandene. Jeg hilser med tilfredshed, at regeringen giver udtryk for, at den er enig i, at et generelt præferencesystem er til fordel for udviklingslandene. Og jeg er enig med udenrigsministeren i, at et præferencesystem for udviklingslandene naturligvis ikke må betyde en fastholden af et omvendt præferencesystem, nemlig de gamle kolonimagters fortrinsstilling i deres tidligere kolonier.

Udenrigsministeren nævnte, at der var fastsat en tidstabel for de videre drøftelser. Jeg synes, det kunne være interessant at få oplyst, hvad der ligger i denne tidstabel, om det er en tidstabel over flere år, inden man når frem til konkrete forhandlinger, eller om det er en tidstabel, der kan føre til resultater inden for en overskuelig fremtid.

Til trods for udenrigsministerens positive indstilling har han imidlertid mange forbehold i forhold til den hjemlige produktion af frygt for en lavprisimport og betegner oven i købet muligheden af en samlet nordisk indsats på dette område som en gestus, der ikke kan få nogen virkelig betydning. Jeg er nu ikke så sikker på, at en fælles nordisk optræden med et positivt sigte ikke kan virke som en pression inden for Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation. Jeg vil da i hvert fald gerne anbefale, at man i stadig højere grad søger at koordinere og koncentrere de nordiske anstrengelser inden for denne organisation såvel som inden for alle andre internationale organisationer.

Det mest positive, der kan siges om konferencen, var den beslutning, der blev taget om, at den ene procent, hvert land skal yde i bistandshjælp, bør være af bruttonationalproduktet og ikke af nettonationalproduktet. Vi hilser fra socialdemokratiet denne beslutning med tilfredshed, og vi minder om den udtalelse, vort årsmøde vedtog i september, hvori det blev sagt, at Danmark bør som foreløbigt mål allerede i 1972 yde 1 pct. af nationalproduktet som u-lands-hjælp. Danmark bør desuden arbejde for